

Vilket förfärligt monument är inte **Palme-mordet** över socialdemokratins Sverige! Själv får jag som 60-årig svensk, uppfostrad och uppväxt i en annan skola och formad av yrkesliv och många år utomlands, inget annat än beklämning i hjärtat när jag ser hur djupt korrumpert, inkompetent och hycklande vårt land blivit som resultat av en generationslång politik av nivellering och låt-gå-anda.

Jag menar inte här den omständigheten, att statsministern tydligen fallit offer för det oprovocerade gatuvåld, som landets invånare har att leva med var dag, utan det fullkomligt samvetlösas sätt på vilket olika maktbärande använder sig av maktapparaten och andras totala inkompetens för sin chefsroll.

Vi har blivit ett pajasland — inte ett Europas **Sjöbo** som många i dag antyder utan ett land där snart ingen medborgare tar systemet på allvar därför att vi till skillnad från t ex England och Östeuropa inte har kraften att reformera det.

I **Palmemordets** eftermäle finns allt det som utgör symptomen på ett sjukt ledarskap:

- Åklagare som mitt under mordspaningen tar semester för att åka på safari i Afrika.
- Polismästare som bryter mot lagen och utan bevis hetsjagar utlänningar samt anställer sina kompisar som livvakter åt sig själv för 400 000 i "overtidslön" per år.
- Snaskiga middagar med blaskiga Säpochefer, som tillsammans med homosexuella partipampar och ministervänner förhandlar om inköp av olaglig utrustning och precis som Hitlertidens SA-trupper upprättar privata polisstationer på Söder för att spionera på sina landsmän.
- Justitieministrar, som talar osanning och tvingas gå ur regeringen för sin omdömeslöshet och sitt grova maktspråk mot andra men ändå av en sjaskig partiapparat tillåts sitta kvar på en förtroendepost trots att troligen ingen skulle våga köpa en begagnad bil av henne för att använda ett anti-Nixonord.
- Utredningar, förhör, kommissioner och andra lönande extraknäck för det svenska samhällets impotenta kameraderie, som inte producerar något av värde för att lösa canceren i apparaten utan mest klappar varandra på ryggen.
- En press som går bakom ryggen på läsarna och har hemliga avtal med djupt diskrediterade polismän och dessa som enligt Lisbeth Palme i TV öppet är till salu i vissa fall för den som vill köpa dem.
- Läckor som används för att via kvällstidningarna influera opinionen och en menlöshet hos cheferna som övergår det mesta. Inte ens konfrontationen kunde den kvinnliga chefsåklagaren sköta korrekt och när den underkänns i hovrätten inser hon inte ens att det är kritik mot hennes sätt att förvalta sitt ämbete.

Gud förbjude att jag någonsin blir föremål för intresse från den svenska rättsapparaten.

Det betyder ju helt enkelt att utsättas för befattningshavare som bryter mot lagen, som är inkompetenta, som fattar avgöran-

Mordet som avslöjade Sverige

Palme-mordet har i ett drag ryckt skenhelighetens slöja av vårt land: korruption, inkompetens, lögn och okunnighet har i ett slag blottats.

I mitt frivilliga sinne

— Karl-Gunnar Bäck —

den under fyllepartyn, ljuger när det passas dem, läcker ut allt vad jag har att säga till hyene-pressen och skiter i om deras klantighet gör att rättvisan kommer på undantag och mord icke kan lösas.

Och det är ju inte befattningshavare på låg nivå som är med om detta utan vårt stilbildande ledargarnityr: ministrar, rikspolischef, Säpo-chef, länspolismästare och andra.

Vi har alla upplevt denna Tolvskillingsopera, denna cirkus som gjort att många tappat tron på Sverige.

"Gud hjälpe mig om detta system ska ta hand om mig en gång."

Den vidare frågan som ingen ställer eller inte vågar ställa är om vad vi bevittnar är socialdemokratins kollaps, folkhemmet som visat sig vara byggfusk från början till slut och den historiska domen över ett system där pengar och kontakter betyder allt — kunskap och rättvisa inget.

Det är följden av den kravlösa skolan, Ämanlagarna, konsumtionshysterin, de snabba klippen, bossvåldet inom facket. Det är också följden av en traditionslöshet där det genuint svenska nedvärderas, där bildningen sitter löst och där de nya människornas trendsettare fixar gräsliga underhållningsprogram i TV, där flabb och tårtor i ansiktet och sportfåneri är vad som ges människorna. Politiker som alla är betalda och som aldrig behöver bekymra sig över vad väljarna tycker om dem, ty ingen

Jakten på Olof Palmes mördare kommer att gå till historien som ett monument över en period i Sveriges historia, där rättsstatens inkompetens blev uppenbar för alla och allt färre människor kan ta staten på allvar.

har setts ute i sina valdistrikt på en generation.

Imånga år bodde jag i USA och England. Det gick inte ett år utan att de lokala politikerna knackade på min dörr, presenterade sig och frågade om jag hade synpunkter på deras jobb. Varje parlamentsledamot i England hade skyldighet att en dag i veckan vara tillgänglig på ett kontor i sitt distrikt för alla som oanmälda ville träffa honom.

Men i Sverige behöver ju ingen politiker bry sig om sina väljare.

De får sina höga löner, sina skattefria traktamenten och sina bjudresor till Las Vegas för att "studera" och alla andra gimicks som den sämre delen av det privata näringslivet ihop med konsulter och charterföretag hittar på.

Det kanske är roligt för den oreflekterade skara som på detta sätt leder nationen på vägen nedåt och låter bevilja sig stora förmåner men nog borde fler än en bli betänksam vid åsynen av en parlamentarisk församling där knappt en enda ledamot längre är arbetare, bonde eller småföretagare utan alla har lyfts fram i den politiska byråkratins normlösa skyddade verkstad.

Resultatet av detta är Palmemordet och det lock över samhället detta för ett tag ryckt bort och låtit oss se vad som händer den som blir utsatt för den svenska rättsstatens inkompetens.

Enda vinnare är tydligen alkisar, knarkare, dråpare och folk som erkänt sig begått 600 rättsövergrepp, vilka i efterhand kan slå mynt av förfallet och sko sig genom sju-siffriga skadeståndsanspråk. Sverige mäter heder och anständighet bara i pengar, provision, optioner och smårätter.

Och det mest skrämmande är att socialdemokratin, som förfogar över ett enormt maktvåld inom facket, politiken, kommunerna, byggnadsindustrin, mediavärlden, bostadskooperationen och varhelst man kan tjäna en hacka på systemet, inte orkar lyfta ett finger för att rensa det samhälle man skapat — vem kan känna respekt eller stolthet över detta?